

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 469/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia základného práva zaručeného v čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 132/2018 a jeho uznesením z 20. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

████████████████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie základného práva zaručeného v čl. 16 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 132/2018 a jeho uznesením z 20. septembra 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 281/2011 z 8. februára 2012 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a za to bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní osem rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bolo uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a ochranný dohľad.

3. Návrhom doručeným okresnému súdu 18. októbra 2017 sa sťažovateľ domáhal povolenia obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 3 T 281/2011, ktorý odôvodnil nezákonnosťou tohto trestného konania spočívajúcou v tom, že trestné stíhanie síce môže začať vykonaním zaistovacieho, neopakovateľného alebo neodkladného úkonu, avšak za taký nebolo možné považovať vydanie príkazu okresného súdu na vykonanie domovej prehliadky, ako to bolo v jeho prípade, o čom svedčí aj stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnuté v rozhodnutí sp. zn. 2 Tdo 20/2016 z 21. júna 2016 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 8/2017.

4. Druhým dôvodom, pre ktorý podal sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania, bola skutočnosť, že jeho odsúdenie (z 28. mája 2003) v inom trestnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 T 146/2002, na ktoré sa prihliadalo pri ukladaní trestu odňatia slobody v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 281/2011, v čase vyhlásenia rozsudku

8. februára 2012 spĺňalo podmienky zahľadania a táto skutočnosť mala mať zásadný dopad na výmeru trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 281/2011 aj to napriek tomu, že k vykonaniu zahľadania odsúdenia vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 146/2002 došlo až po vyhlásení rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 3 T 281/2011.

5. Okresný súd uznesením č. k. 1 Nt 18/2017-24 z 13. júna 2018 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol, pretože podľa jeho názoru nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 5 Tos 132/2018-34 z 20. septembra 2018 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že *„Každá právna úprava a výklad zákonov musí vyjadrovať rešpekt k všeobecným právnym princípom ako sú dôvera v právo, právna istota a predvídateľnosť práva.*

K základným znakom každého právneho štátu patrí aj záujem na spravodlivom potrestaní páchatel'ov trestných činov, vyjadrená v práve na spravodlivé súdne konanie.

Formálny prístup k právu nemôže mať prednosť pred materiálnym prístupom k právu.“.

8. Sťažovateľ uvádza, že *„za materiálny prístup k právu a výraz materiálneho poňatia právneho štátu v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, je nevyhnutné považovať uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 3 Nt/29/2011 zo dňa 27. 3. 2012, ktorým došlo k zahľadaniu odsúdenia sťažovateľa realizovaného rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 2 T/146/2002 zo dňa 28. 5. 2003 za tak významnú novú skutočnosť, ktorej dôsledkom by*

malo byť povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Galanta č. k. 3 T/281/2011 zo dňa 8. 2. 2012 vo výroku o vine a treste, pretože táto skutočnosť ma zásadný dopad na výmeru trestu sťažovateľa“.

9. Dodáva, že *„Je... nesporné, že k zahladeniu odsúdenia mohlo dôjsť už predtým aj z formálneho hľadiska, nielen z hľadiska materiálneho poňatia práva a náhľad na vec, že formálne hľadisko je rozhodujúce, je zásadne v rozpore s princípom materiálneho poňatia právneho štátu.*

Je potrebné tiež zdôrazniť, že v čase rozhodnutia súdu už prebiehalo konanie o zahladení odsúdenia sťažovateľa, ktoré bolo rozhodujúce pre právnu kvalifikáciu skutku sťažovateľa.“.

10. Podľa sťažovateľa *„nemožno pripustiť prísne trestanie páchatel'a trestného činu len preto, že nepožiadal o zahladenie odsúdenia včas alebo ak aj požiadal, že súd nestihol o ňom včas rozhodnúť, ako v prípade sťažovateľa“.*

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Trnave v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 5 Tos/132/2018, v súvislosti s uznesením zo dňa 20. 9. 2018, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa podľa článku 1 ods. 1, článku 13 ods. 4 a článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu článku 3 a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb..

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos/132/2018 zo dňa 20. 9. 2018 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.“

12. Zároveň sťažovateľ požadoval priznať mu náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 355,64 €.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

18. Ústavný súd v prvom rade považoval za potrebné ustáliť predmet sťažnosti podanej sťažovateľom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Táto potreba vznikla v dôsledku rozporu označenia základných práv, porušenie ktorých namieta, keď v úvode odôvodnenia sťažnosti za porušené okrem iných označil základné právo zaručené v čl. 16 ods. 2 ústavy, ktoré však v petite navrhovaného rozhodnutia, ktorého vydania sa domáha, neuviedol, a naopak v petite za porušené označil základné právo podľa čl. 20 ods. 4 ústavy, ktoré v úvode sťažnosti nenamietal.

19. Vzhľadom na dôvody, pre ktoré sťažovateľ podal sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd považoval za skutočne namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 16 ods. 2 ústavy a označenie základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy v navrhovanom petite považoval za chybu v písaní.

20. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd indikoval, že predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy, porušenie základného práva zaručeného v čl. 16 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 132/2018 a jeho uznesením z 20. septembra 2018, ku ktorému malo dôjsť neuznaním dôvodov, pre ktoré sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania všeobecným súdmi, následkom čoho si odpykáva prísnejší trest odňatia slobody, než aký by podľa ustanovení Trestného zákona mal vykonať.

21. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

22. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

23. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

24. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 16 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 3 dohovoru

26. Tvrdenie o zásahu do základného práva zaručeného v čl. 16 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 3 dohovoru sťažovateľ odôvodnil tým, že aktuálne vykonáva prísnejší trest odňatia slobody ako ten, ktorý by mu mal byť s prihliadnutím na zahladenie predošlého trestu uložený v zmysle ustanovení Trestného zákona. Ústavný súd poznamenáva, že ak má byť trest odňatia slobody v súvislosti s jeho neprimeranosťou hodnotený ako krutý či neľudský v zmysle ustanovení čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru (zákaz mučenia), potom musí dosiahnuť, resp. prekročiť určitú hranicu, ktorá by signalizovala jeho zvlášť závažnú neprimeranosť (pozri napr. Gatt proti Malte, rozsudok, 27. 7. 2010, č. 28221/08, § 29), o akej v tejto veci zďaleka nemožno hovoriť vzhľadom na nebezpečnosť protiprávneho konania sťažovateľa, za ktoré bol odsúdený, vyjadrenú rozsahom trestnej sadzby uvedenej v Trestnom zákone. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 3 T 281/2011-173 z 8. februára 2012 odsúdený za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pravdepodobne sa

vo výsledku snaží domôcť „vypustenia“ kvalifikácie podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (t. j., že „už bol za taký čin odsúdený“). Za trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona hrozí jeho páchatelovi trest odňatia slobody v rozpätí tri roky až desať rokov. Za trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona možno jeho páchatelovi uložiť trest odňatia slobody vo výmere desať rokov až pätnásť rokov. Skutočne sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody bol vo výmere osem rokov. Je evidentné, že tento trest nemožno považovať za krutý, neľudský ani ponižujúci tak, ako to majú na mysli ustanovenia čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru.

27. Odhliadnuc od uvedeného, je však podstatným a rozhodujúcim to, že krajský súd, ako aj pred ním okresný súd o treste sťažovateľa, t. j. o jeho druhu a výmere v namietanom konaní nerozhodovali a ani rozhodnúť nemohli, a teda tieto všeobecné súdy ani nemali právne relevantný dosah na trest uložený sťažovateľovi. Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nie je takým procesom, ktorým by sa bolo možné za sťažovateľom opísaných okolností neprípustne dotknúť garancie zákazu krutého, neľudského či ponižujúceho trestu.

28. Pokiaľ sťažovateľ príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv (zákaz mučenia) a rozhodnutím krajského súdu videl v skutočnosti, že podmienkou pre obnovenie konania, v ktorom by mohlo dôjsť k uloženiu mu spravodlivého trestu, je pozitívne rozhodnutie v tejto veci, ktorým by bola obnova príslušného konania povolená, potom ústavný súd konštatuje, že nejde o spôsobilý *kauzálny nexus*. Ak sťažovateľ bol a ostal v presvedčení, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 132/2018 postupoval nesprávne a nezákonne alebo že by jeho uznesenie z 20. septembra 2018 bolo neodôvodnené či svojvoľné (arbitrárne), potom prichádzalo do úvahy namietanie porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ktorého vyslovenia porušenia sa však v návrhu na rozhodnutie, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný, nedomáhal.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). Ústavný súd totiž v tejto otázke konštantne vychádza práve z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. Ľudské práva v súdnom konaní. Bratislava : MANZ, 1999. s. 62 – 63, kde sa uvádza: „*Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu*“, alebo aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

31. Sťažnosť sťažovateľa je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ju bolo potrebné podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy

32. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na to, že čl. 1 ods. 1 ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu.

33. Ide o základné ustanovenie limitujúce zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd.

34. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže takého porušenie základných práv alebo slobôd v prípade sťažovateľa nebolo konštatované, nie je možné vysloviť ani záver o porušení označeného základného ustanovenia ústavy.

35. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 13 ods. 4 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej sú čl. 12 a čl. 13 ústavy ponímané ako všeobecné ustanovenia, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Rovnako ich aplikácia nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu (orgánu verejnej moci) na základné právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 34/96, I. ÚS 58/97, I. ÚS 59/97, obdobne I. ÚS 8/97, I. ÚS 32/98, IV. ÚS 240/09). Porušenia ustanovenia čl. 13 ods. 4

ústavy v samostatnom chápaní v danom (konkrétne posudzovanom) prípade sa sťažovateľ nemôže úspešne domáhať aj pre jeho všeobecný charakter.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

37. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2018